

Arrest

nr. 223 274 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat S. MICHOLT, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2018 waarbij hun verzoek om internationale

bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker B.A. genomen, wijst de commissaris-generaal in de eerste plaats op enkele vaststellingen die, zo oordeelt hij, doen besluiten dat aan het beweerde familiale conflict niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo wordt gewezen op verschillende tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen afgelegd door zijn echtgenote, thans verzoekster.

Voorts wordt met betrekking tot de medische problemen van verzoekers' zoon opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen dient, zo wordt erop gewezen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te worden gericht aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de opmerking van verzoekers echtgenote, thans verzoekster, dat ze voor hun kinderen de algemene socio-economische context in Kosovo vreest, wordt vooreerst gewezen op het feit dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker en zijn vrouw zelf naar school en naar de universiteit konden gaan en dat zij toegang hadden tot de gezondheidszorg in Kosovo. Bovendien blijkt, aldus de commissaris-

generaal, uit de verklaringen van verzoeker dat hoewel hij geen permanent werk kon bemachtigen, hij in het verleden in Kosovo heeft gewerkt en dat hij bijgevolg toegang had tot de arbeidsmarkt. Hoe dan ook houdt de algemene socio-economische context in Kosovo, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster A.Z. genomen, wordt vastgesteld dat zij haar verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de motieven die door haar echtgenoot B.A., thans verzoeker, werden uiteengezet, in het kader van wiens verzoek, zo wordt opgemerkt, een weigeringsbeslissing werd genomen –de motivering van diens beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” wordt hernomen en geciteerd-, waardoor ook verzoeksters verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen of ontkrachten.

4.3. In zoverre verzoekers, o.a. verwijzende naar bedenkingen en beschouwingen van European Council on Refugees and Exiles (ECRE), kritiek uiten op het feit dat Kosovo op de lijst van veilige landen van herkomst staat, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijk als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval.

4.4. Uit de gegevens in het administratief dossier, in het bijzonder de notities van hun gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, blijkt dat verzoekers hun land van herkomst Kosovo hebben verlaten en bij een terugkeer verdere problemen vrezen omwille van verzoekers familie die tegen hun relatie gekant is, alsook omwille van de socio-economische situatie in Kosovo. Daarnaast heeft hun zoontje E. met medische problemen te kampen.

4.5.1. Wat de verklaarde problemen met en vrees voor verzoekers familie betreft, die hun relatie niet zou aanvaarden, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de geloofwaardigheid hiervan op ernstige wijze wordt aangetast door verschillende frappante tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen onderling.

Zo zijn de verklaringen die verzoeker en diens echtgenote, thans verzoekster, aflegden zeer uiteenlopend en frappant tegenstrijdig met betrekking tot de vechtpartijen die verzoeker met zijn broer

zou hebben gehad. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat hij met zijn broers I. en F. regelmatig op de vuist ging, dat hij hierbij een vijf- à zestal keer gewond geraakte en dan telkens naar de dokter ging in de ziekenboeg van Kaçanik en dat zijn echtgenote bij die gevechten ook aanwezig was. Volgens verzoeker stelde zijn echtgenote hem dan voor om samen met hem mee naar de dokter te gaan, maar wou hij dat niet en ging hij alleen (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker d.d. 7 september 2018, p. 7 en 8).

Verzoekster verklaarde daarentegen op haar beurt, manifest in strijd met het voorgaande, dat zij nooit gevechten tussen haar man en diens broers heeft gezien. “Als het fysiek werd, was ik weg”, zo stelde ze, waarbij ze opmerkte dat zij nooit heeft gezien dat haar man en diens broers elkaar sloegen. Volgens verzoekster vertelde haar man haar wel dat hij en zijn broers slaags waren geraakt, doch was dit slechts eenmalig: “Ik denk dat het één keer gebeurd is”, zo gaf ze aan, daar waar verzoeker over meerdere en minstens vijf gevechten sprak waarbij ook verzoekster aanwezig zou zijn geweest en waarbij hij telkens verwondingen zou hebben opgelopen. Volgens verzoekster, die zelfs niet wist met wie haar man dan die ene keer zou hebben gevochten, geraakte er echter niemand geblesseerd. Op de vraag van de commissaris-generaal of het ooit gebeurd is dat ze elkaar zodanig sloegen dat iemand van haar schoonfamilie of haar man naar de dokter moest voor verzorging, repliceerde ze: “Neen, dat is niet gebeurd. Behalve als mijn man het niet gezegd zou hebben, maar ik weet het niet” (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster d.d. 7 september 2018, p. 6), een uitleg die allerminst te rijmen valt met de verklaringen van verzoeker.

Deze zeer uiteenlopende en onderling manifest tegenstrijdige versies van verzoeker en verzoekster omtrent dergelijke kernelementen in hun relaas, die bezwaarlijk louter aan stress in hun hoofde kunnen worden toegeschreven, zetten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen met verzoekers familie, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, danig op de helling. De huidige stelling van verzoekers in het verzoekschrift dat “ze mekaar niet tegenspreken op fundamentele zaken die aan de basis liggen van hun problemen”, is derhalve niet ernstig en gaat niet op.

4.5.2. Aan de beweerde vechtpartijen tussen verzoeker en diens broers kan derhalve, gelet op het voorgaande, geen geloof worden gehecht.

Bovendien, zelfs al wordt alsnog geloof gehecht aan de beweerde vijandige houding van de familie van verzoeker jegens verzoekster, dan blijkt uit verzoekers’ verklaringen dat de problemen zich -afgezien van het beweerde, doch ongeloofwaardige fysieke geweld- ertoe beperkten dat verzoekster niet welkom was bij verzoeker thuis. Verzoekers werden er (omwille van verzoekster en hun relatie) weggejaagd en wanneer zij er toch verbleven, mocht verzoekster o.a. de keuken niet betreden, het wasmachine niet gebruiken, en werd haar bijvoorbeeld ook gezegd dat zij (zich) er niet mocht wassen.

Los van de vaststelling dat die geschetste problemen, daargelaten de geloofwaardigheid van die verbale uitlatingen en de vijandige houding van verzoekers familie, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van en geenszins beschouwd kunnen worden als een vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, blijkt daarenboven dat die verklaarde familiale problemen zich beperkten tot verzoekers thuis en dat deze problemen stopten toen zij er niet langer verbleven. Zowel uit de verklaringen van verzoeker als die afgelegd door verzoekster blijkt immers dat zij de laatste twee jaar van hun verblijf in Kosovo, toen zij niet meer bij verzoekers familie woonden, geen problemen meer kenden met de familie van verzoeker (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker d.d. 7 september 2018, p. 8 en 12, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster d.d. 7 september 2018, p. 8).

Verzoekers maken derhalve allerminst aannemelijk omwille van de verklaarde problemen in het verleden met de familie van verzoeker, in zoverre geloofwaardig en (nog) actueel, in Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te hebben of er een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.6. Op de vraag van de commissaris-generaal waarom zij, gelet op hun verklaringen de laatste twee jaar van hun verblijf in Kosovo geen problemen meer met de familie van verzoeker te hebben gekend, dan toch uit Kosovo vertrokken zijn, luidde verzoekers antwoord als volgt: “Omdat ik niet in het huis van iemand anders kan blijven” (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker d.d. 7 september 2018, p. 12). In diezelfde zin antwoordde verzoekster: “We hadden geen eigen huis waar we konden blijven. Ik ben naar hier gekomen om mijn broer te zien, want zijn zoon was gestorven” (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster d.d. 7 september 2018, p. 8).

Daargelaten dat uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij de laatste twee jaar van hun verblijf in Kosovo, de periode februari 2016 tot aan hun vertrek in maart 2018, hulp en opvang zouden hebben gekregen van verschillende vrienden die voor hen verblijfplaatsen regelden en dat uit verzoekers' verklaringen niet blijkt en zij niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Kosovo niet meer op dergelijke hulp zouden kunnen rekenen van vrienden of familieleden met wie zij geen problemen hebben, houden de door verzoekers ingeroepen socio-economische beweegredenen waarom zij Kosovo zijn ontvlucht –zo gaf verzoekster o.a. aan dat ze er geen huis hebben, slechts één salaris hebben om de huur te betalen,...- en niet meer wensen terug te keren, geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Door de commissaris-generaal wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat de algemene socio-economische situatie in Kosovo hier niet onder ressorteert. Uit verzoekers' verklaringen blijkt bovendien dat zij in Kosovo wel degelijk toegang hadden/hebben tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, en zij tonen het tegendeel niet aan.

4.7. Betreffende de medische problematiek van verzoekers' zoontje E., welke niet ter discussie staat, dient erop te worden gewezen dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men, zoals in casu blijkt te zijn gebeurd, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

4.8. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekers naar als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de algemene situatie (inzake o.a. gezondheidszorg en corruptie) en de situatie inzake tegen de wil in van hun families samenlevende en samen blijvende koppels in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.9. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, voeren zij aan dat er in hun geval geen sprake kan zijn van een veilig land gelet op de gezondheidstoestand van hun zoontje, de familiale problemen en de socio-economische problemen. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan de permanente psychische druk waaronder zij stonden door het gebrek aan woonst, en het feit dat hun relatie door hun familie niet werd aanvaard. Verzoekende partijen menen dat zij minstens de subsidiaire bescherming moeten krijgen omdat hun ernstig zieke zoontje bij terugkeer naar Kosovo een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoekende partijen lichten toe dat de aandoening van het zoontje zo ernstig is dat voortdurende opvolging en kwalitatieve opvolging nodig is, en dat bij een gedwongen terugkeer de fysieke integriteit zal aangetast worden van hun zoontje, met als gevolg dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 april 2019 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het volharden in hun vluchtrelaas en herhalen bepaalde van de in hun verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. De Raad herneemt dat de zeer uiteenlopende en onderling manifest tegenstrijdige versies van verzoeker en verzoekster omtrent kernelementen in hun relaas, die bezwaarlijk louter aan stress in hun hoofd kunnen worden toegeschreven, de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen met verzoekers familie, danig op de helling zetten.

Betreffende de medische problematiek van het zoontje E. van verzoekende partijen, welke niet ter discussie staat, herneemt de Raad dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen blijken dit ook gedaan te hebben en werden blijkens het document d.d. 11 oktober 2018 neergelegd ter terechtzitting gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, dat na onderwerping aan een medische herevaluatie en aan een voorafgaand akkoord door de Medische Sectie van de Directie Uitzonderlijk verblijf, mogelijks verlengd kan worden.

In de mate verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. De Raad oordeelt dat het enkele feit dat verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend en dat hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, op zich geen schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De weigering van een verzoek om internationale bescherming ontslaat de Belgische autoriteiten er evenwel niet van hun internationale verplichtingen na te komen, in het bijzonder deze welke voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 EVRM.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS